

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

18. ledna 2007*

Ve věci C-229/05 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora podaný dne 9. května 2005,

Osman Ocalan, jménem **Kurdistan Workers' Party (PKK)**,

Serif Vanly, jménem **Kurdistan National Congress (KNK)**,

zastoupení M. Mullerem, QC, E. Griessem a P. Moserem, barristers, jakož i J. G. Peirce, solicitor,

účastníci řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelé),

příčemž dalšími účastníky řízení jsou:

Rada Evropské unie, zastoupená E. Finnegan a M. Bishopem, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: angličtina.

Spojené království Velké Británie a Severního Irska, zastoupené R. Caudwell,
jako zmocněnkyní, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

Komise Evropských společenství,

vedlejší účastníci řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, K. Lenaerts, E. Juhász, J. N. Cunha Rodrigues
(zpravodaj) a M. Ilešič, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: J. Swedenborg, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. září 2006,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 27. září
2006,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým opravným prostředkem se Osman Ocalan, jménem Kurdistan Workers' Party (PKK) (Strany pracujících Kurdistánu), a Serif Vanly, jménem Kurdistan National

Congress (KNK) (Národního kongresu Kurdistanu), domáhají zrušení usnesení Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 15. února 2005, PKK a KNK v. Rada, T-229/02, Sb. rozh. s. II-539 (dále jen „napadené usnesení“), kterým tento Soud odmítl jako nepřípustnou jejich žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí Rady 2002/334/ES ze dne 2. května 2002, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům [entitám] s cílem bojovat proti terorismu a kterým se ruší rozhodnutí 2001/927/ES (Úř. věst. L 116, s. 33), a rozhodnutí Rady 2002/460/ES ze dne 17. června 2002, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům [entitám] s cílem bojovat proti terorismu a kterým se ruší rozhodnutí 2002/334/ES (Úř. věst. L 160, s. 26).

Právní rámec

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod

- 2 Článek 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), nazvaný „Právo na spravedlivý proces“, stanoví:

„1 Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Rozsudek musí být vyhlášen veřejně, avšak tisk a veřejnost mohou být vyloučeny buď po dobu celého, nebo části procesu v zájmu mravnosti, veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti v demokratické společnosti nebo když to vyžadují zájmy nezletilých nebo

ochrana soukromého života účastníků, anebo v rozsahu považovaném soudem za zcela nezbytný, pokud by, vzhledem ke zvláštním okolnostem, veřejnost řízení mohla být na újmu zájmům spravedlnosti.

[...]“

- 3 Článek 13 EÚLP, nazvaný „Právo na účinný právní prostředek nápravy“, stanoví:

„Každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

- 4 Podle článku 34 EÚLP, nazvaného „Individuální stížnosti“:

„[Evropský] [s]oud [pro lidská práva] může přijímat stížnosti každé fyzické osoby, nevládní organizace nebo skupiny osob považujících se za poškozené v důsledku porušení práv přiznaných Úmluvou a jejími protokoly jednou z Vysokých smluvních stran. Vysoké smluvní strany se zavazují, že nebudou nijak bránit účinnému výkonu tohoto práva.“

Právo Společenství

- 5 Rada Evropské unie, majíc za to, že je nutné, aby Evropské společenství přijalo opatření k provedení rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1373 (2001), přijala dne 27. prosince 2001 společný postoj 2001/930/SZBP o boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 90; Zvl. vyd. 18/01, s. 213) a společný postoj 2001/931/SZBP o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 93; Zvl. vyd. 18/01, s. 217).
- 6 Článek 1 společného postoje 2001/931 stanoví:

„1. Tento společný postoj se v souladu s následujícími články vztahuje na osoby, skupiny a subjekty [entity], které jsou zapojeny do teroristických činů a jejichž seznam je uveden v příloze.

[...]

4. Seznam uvedený v příloze je vypracován na základě přesných informací nebo materiálů v příslušném spisu, ze kterých vyplývá, že příslušný orgán přijal na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop rozhodnutí ve vztahu k dotyčným osobám, skupinám a entitám, které se týká zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání nebo odsouzení za takové činy. Do seznamu mohou být zahrnuty osoby, skupiny a entity uvedené Radou bezpečnosti Organizace spojených národů jako osoby, skupiny a entity spojené s terorismem a proti nimž Rada bezpečnosti OSN nařídila sankce.

Pro účely tohoto odstavce se ‚příslušným orgánem‘ rozumí justiční orgán, nebo pokud justiční orgány nemají pravomoc v oblasti, které se týká tento odstavec, rovnocenný příslušný orgán v této oblasti.

5. Rada zajistí, aby jména fyzických nebo právnických osob, skupin nebo entit uvedených v příloze byla doprovázena dostatečnými údaji umožňujícími účinnou identifikaci určitých fyzických nebo právnických osob, entit nebo organizací, a umožnila tak vyvinění těch, kteří mají stejné nebo podobné jméno.

6. Jména osob a entit na seznamu uvedeném v příloze se budou pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, prověřovat s cílem zjistit, zda trvají důvody pro jejich uvedení v seznamu.“

7 Článek 2 společného postoje 2001/931 stanoví:

„Evropské společenství v mezích pravomocí, které mu byly svěřeny Smlouvou o založení Evropského společenství, nařídí zmrazení finančních prostředků a jiného finančního majetku nebo hospodářských zdrojů osob, skupin a entit, uvedených v příloze.“

8 Rada přijala dne 27. prosince 2001 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům [entitám] s cílem bojovat proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 70; Zvl. vyd. 18/01, s. 207).

9 Podle článku 2 tohoto nařízení:

„1. Pokud není podle článků 5 a 6 povoleno jinak:

- a) všechny finanční prostředky [, jiné finanční a hospodářské zdroje] patřící některé fyzické nebo právnické osobě, skupině nebo subjektu [entitě] uvedeným v seznamu podle odstavce 3 nebo jimi vlastněné nebo držené [se zmrazují];

- b) žádné finanční prostředky ani jiné finanční a hospodářské zdroje nesmějí být ani přímo, ani nepřímo zpřístupněny žádné fyzické ani právnické osobě, skupině nebo subjektu [entitě] uvedeným v seznamu podle odstavce 3 nebo v jejich prospěch.

2. Pokud není v článcích 5 a 6 povoleno jinak, zakazuje se poskytovat finanční služby fyzické nebo právnické osobě, skupině nebo subjektu [entitě] uvedeným v seznamu podle odstavce 3 nebo v jejich prospěch.

3. Rada jednomyslně vypracuje, přezkoumává a mění seznam osob, skupin a subjektů, na které se vztahuje toto nařízení, v souladu s čl. 1 odst. 4, 5 a 6 společného postojů 2001/931/SZBP; tento seznam obsahuje:

- i) fyzické osoby, které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat, účastní se takových činů nebo napomáhají jejich spáchání;

- ii) právnické osoby, skupiny nebo subjekty [entity], které páchají teroristické činy nebo se je pokusí spáchat, účastní se takových činů nebo napomáhají jejich spáchání;

- iii) právnické osoby, skupiny nebo subjekty [entity] vlastněné nebo kontrolované jednou fyzickou nebo právnickou osobou, skupinou nebo subjektem [entitou] nebo více fyzickými nebo právnickými osobami, skupinami nebo subjekty [entitami] uvedenými v bodech i) a ii) nebo

- iv) fyzické nebo právnické osoby, skupiny nebo subjekty [entity] jednající jménem nebo na pokyn jedné fyzické nebo právnické osoby, skupiny nebo subjektu [entity] nebo několika fyzických nebo právnických osob, skupin nebo subjektů [entit] uvedených v bodech i) a ii).“

Skutečnosti předcházející sporu

10 Napadené usnesení obsahuje následující zjištění:

„1 Ze spisu vyplývá, že [PKK] se objevila v roce 1978 a zahájila ozbrojený boj proti turecké vládě s cílem dosáhnout uznání práva Kurdů na sebeurčení. PKK vyhlásila podle písemného svědectví [Osmana] Ocalana v červenci 1999 jednostranné příměří s výhradou práva na sebeobranu. Podle téhož svědectví kongres PKK v dubnu 2002 rozhodl s cílem reflektovat tuto novou orientaci, že „všechny činnosti vykonávané pod jménem ‚PKK‘ budou ukončeny ke 4. dubnu 2002 a všechny činnosti vedené jménem PKK budou považovány za neoprávněné“ (příloha 2 žaloby, bod 16). Pro účely demokratického dosažení politických cílů jménem kurdské menšiny bylo založeno nové seskupení Kongreya Azadê Şî Demokrasîya Kurdistan (Kongres pro demokracii a svobodu Kurdistanu – KADEK). [Abdullah] Ocalan byl jmenován předsedou KADEK.

- 2 [KNK] je svazem sdružujícím přibližně třicet organizací. KNK má za cíl „posilovat jednotu a spolupráci Kurdů ve všech částech Kurdistanu a podporovat jejich boj se zřetelem k nejvyšším zájmům kurdského národa“ (čl. 7 odst. A zakládací charty KNK). Podle písemného svědectví [Serifa] Vanlyho, předsedy KNK, byl čestný vedoucí představitel PKK jedním z těch, kdo podporovali založení KNK. PKK byla členem KNK a jednotliví členové PKK částečně financovali KNK.“
- 11 Rada přijala dne 2. května 2002 rozhodnutí 2002/334. Toto rozhodnutí zahrnuje PKK na seznam stanovený čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (dále jen „sporný seznam“).
- 12 Návrhem zapsaným pod číslem T-206/02 podal KNK žalobu na neplatnost proti rozhodnutí 2002/334. Soud odmítl tuto žalobu jako nepřijatelnou usnesením ze dne 15. února 2005. Proti tomuto usnesení nebyl podán kasační opravný prostředek.
- 13 Rada přijala dne 17. června 2002 rozhodnutí 2002/460. Toto rozhodnutí ponechalo PKK na sporném seznamu. Tento seznam byl poté pravidelně aktualizován několika rozhodnutími Rady.

Řízení před Soudem

- 14 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 31. července 2002 PKK, zastoupená Osmanem Ocalanem, a KNK, zastoupený Serifem Vanlym, podaly žalobu na neplatnost proti rozhodnutím 2002/334 a 2002/460. Tato žaloba byla zapsána pod číslem T-229/02.

- 15 Tento návrh byl podán spolu s procesní plnou mocí jménem PKK, jejíž znění je následující:

„Já, níže podepsaný, Osman Ocalan, bývalý člen a jménem organizace dříve známé pod jménem PKK, tímto zplnomocňuji

Marka Mullera, advokáta, 10–11 Gray's Inn Square,

Edwarda Grievese, advokáta, 10–11 Gray's Inn Square,

Gareth Peirce, společníka advokátní kanceláře Birnberg Peirce,

k podání žaloby k Soudu prvního stupně Evropských společenství a k pokračování v řízení o žalobě směřující ke zrušení rozhodnutí 2002/334 a nařízení 2580/2001 a k podniknutí všech jiných kroků k tomuto účelu, včetně pověření jiné osoby celou věcí, za účelem žádosti o předběžná opatření a podání všech opravných prostředků, které se budou jevit nezbytné, k Soudnímu dvoru Evropských společenství.“

- 16 Podáním došlým dne 27. listopadu 2002 vnesla Rada na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu námitku nepřípustnosti. Spojenému království Velké Británie a Severního Irska, jakož i Komisi Evropských společenství bylo povoleno vedlejší účastenství na podporu Rady. Komise předložila k námitce nepřípustnosti vyjádření. Spojené království se předložení takového vyjádření vzdalo.

- 17 Soud při rozhodování o této námitce nepřipustnosti odmítl napadeným usnesením uvedenou žalobu jako nepřipustnou.

Napadené usnesení

- 18 Co se týče žaloby podané Osmanem Ocalanem jménem PKK, Soud dospěl k závěru, že je nepřipustná z následujících důvodů:

„27 Nejdříve je třeba uvést, že PKK musí být považována za bezprostředně a osobně dotčenou rozhodnutími [2002/334 a 2002/460], jelikož je v nich výslovně uvedena.

28 Následně je třeba upřesnit, že pravidla, kterými se řídí přípustnost žaloby na neplatnost, pokud jde o osobu uvedenou na sporném seznamu – tedy na seznamu osob, skupin a entit, na které se vztahují omezující opatření s cílem bojovat proti terorismu – musejí být nazírána podle okolností daného případu. Pokud se totiž jedná zvláště o tyto skupiny nebo subjekty [entity], může se stát, že nemají právní subjektivitu nebo že nejsou schopny dodržovat právní pravidla obvykle použitelná na právnické osoby. Nadměrný formalismus by tedy v některých případech vyústil v popření jakékoli možnosti aktivní legitimace k podání návrhu na neplatnost, a to byť by tyto skupiny a entity byly předmětem omezujících opatření Společenství.

[...]

- 32 V souladu se zásadami uvedenými v bodě 28 výše je [Osman] Ocalan, fyzická osoba, oprávněn prokázat všemi důkazními prostředky, že jedná oprávněně jménem právnické osoby, PKK, o které tvrdí, že ji zastupuje. Tyto důkazy však musí přinejmenším prokázat, že PKK měla skutečně úmysl podat tuto žalobu a že nebyla vyhotovena třetí osobou, ačkoliv by se případně jednalo o jednoho z jejích členů.
- 33 Je třeba rovněž upřesnit, že Soudu nepřísluší v rámci tohoto přezkumu přípustnosti žaloby vyjádřit se k tomu, zda PKK skutečně existuje. Otázka, o kterou se jedná v rámci tohoto přezkumu, se striktně omezuje na to, zda je [Osman] Ocalan způsobilý podat žalobu jménem PKK.
- 34 Zprv je nutno poznamenat, že žaloba je formálně podaná [Osmanem] Ocalanem jménem („on behalf“) PKK.
- 35 Zadruhé je nutno konstatovat, že žalobci důrazně tvrdí, že PKK byla rozpuštěna v dubnu 2002. A co víc, podle svědectví [Osmana] Ocalana, které je přílohou žaloby, kongres PKK při vyhlášení svého rozpuštění přijal současně prohlášení, podle kterého „všechny činnosti vedené jménem PKK budou [od tohoto okamžiku] považovány za neoprávněné“.
- 36 Zatřetí je třeba konstatovat, že nikde v písemnostech žalobců není [Osman] Ocalan zmiňován jinak než jako zástupce PKK. Především není nikde tvrzeno, že by mohl mít jakýkoliv osobní zájem na zrušení rozhodnutí [2002/334 a 2002/460].

- 37 Namísto toho, aby prokázali právní způsobilost [Osmana] Ocalana zastupovat PKK, žalobci naopak tvrdí, že PKK již neexistuje. Přitom nelze připustit, že by právnická osoba, která zanikla, za předpokladu, že tomu tak je, mohla platně určit zástupce.
- 38 Nemožnost připustit, že [Osman] Ocalan platně zastupuje PKK, je ještě posilována jeho vlastním svědectvím, podle kterého je jakákoliv činnost jménem PKK počínaje dubnem 2002 protiprávní. Podle tohoto svědectví by bylo jednání, o kterém [Osman] Ocalan tvrdí, že je koná jménem PKK, prohlášeno za protiprávní jeho vlastním mandantem.
- 39 Žalobci tedy staví Soud před paradoxní situaci, kdy fyzická osoba mající představovat zástupce právnické osoby je nejenom neschopna prokázat, že ji zastupuje právoplatně, ale navíc předkládá důvody, pro které ji zastupovat nemůže.
- 40 Pokud jde o argument žalobců založený na neexistenci jiných procesních prostředků, nemůže vést k připuštění žaloby každého, jehož vůlí je hájit zájmy třetí osoby.
- 41 Soud tedy musí konstatovat, že [Osman] Ocalan podal z vlastního podnětu žalobu jménem PKK. Žaloba předložená [Osmanem] Ocalanem jménem PKK je tedy nepřipustná.“

- 19 Co se týče žaloby podané Serifem Vanlym jménem KNK, Soud rozhodl, že je nepřijatelná z následujících důvodů:

„43 [...] KNK již napadla rozhodnutí 2002/334 ve své žalobě zapsané pod číslem T-206/02. Vzhledem k totožnosti předmětu, důvodu a účastníků řízení, je tedy tato žaloba v rozsahu, v němž jí KNK míří proti rozhodnutí 2002/334, nepřijatelná z důvodu námítky překážky věci zahájené.

44 [...]

45 Pokud jde o žalobu podanou KNK proti rozhodnutí 2002/460, z ustálené judikatury vyplývá, že sdružení založené k prosazování kolektivních zájmů určité kategorie procesních subjektů nelze považovat ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES za osobně dotčené aktem, kterým jsou dotčeny obecné zájmy této kategorie, a v důsledku nemůže podat žalobu na neplatnost, jestliže tak nemohou osobně učinit jeho členové (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. prosince 1962, *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes a další v. Rada*, 19/62 až 22/62, Recueil, s. 943, 960, a rozsudek Soudu ze dne 21. března 2001, *Hamburger Hafen- und Lagerhaus a další v. Komise*, T-69/96, Recueil, s. II-1037, bod 49).

46 V projednávané věci je nutno konstatovat, že podle čl. 7 odstavce A zakládající charty KNK je posláním KNK posilovat jednotu a spolupráci Kurdů ve všech částech Kurdistanu a podporovat jejich boj se zřetelem k vyšším zájmům kurdského národa. KNK musí být tedy považován za sdružení založené k prosazování kolektivních zájmů určité kategorie procesních subjektů.

- 47 Tento závěr je rovněž prokázán argumentem žalobců, podle kterého má zápis PKK do seznamu „demoralizující účinky“ na schopnost KNK usilovat o dosažení tohoto cíle. Na základě výše uvedené judikatury nemůže být KNK v tomto směru považován za osobně dotčeného.
- 48 Dále je třeba ověřit, zda se KNK může odvolávat na skutečnost, že by jeden nebo více jeho členů byli oprávněni podat žalobu na neplatnost proti rozhodnutí [2002/460].
- 49 Ohledně PKK je nutno uvést, že žalobci tím, že tvrdí, že PKK již neexistuje, přinejmenším uznávají, že PKK již není členem KNK. V tomto ohledu není možno připustit, aby bývalá příslušnost osoby ke sdružení umožňovala sdružení odvolávat se na případné oprávnění k jednání této osoby. Připustit takovou úvahu by znamenalo poskytnout sdružení jakousi trvalou procesní způsobilost, a to i přes skutečnost, že toto sdružení již nemůže tvrdit, že zastupuje zájmy svého bývalého člena.
- 50 Pokud jde o KADEK, žalobci se v podstatě dovolávají skutečnosti, že KADEK, potenciální člen KNK, je dotčen rozhodnutím 2002/460 tak, že nemůže do KNK vstoupit. I za předpokladu, že by byl KADEK oprávněn napadnout rozhodnutí 2002/460 ke dni podání této žaloby, což se zdá možné, především pokud by mohl být považován za právního nebo faktického nástupce PKK, KNK se nemůže odvolávat na příslušnost KADEK ke své organizaci, jelikož není jeho členem.
- 51 Žalobci konečně tvrdí, že KNK, jakož i obecně jeho členové jsou osobně dotčeni z toho důvodu, že jejich činnosti jsou omezeny z důvodu obavy, že jejich majetek bude zmrazen v případě spolupráce s entitou uvedenou na sporném seznamu. V tomto ohledu je třeba připomenout, že zákaz zpřístupnit finanční prostředky PKK uložený rozhodnutím [2002/460] má obecnou platnost tím, že

je určen všem subjektům práva Evropského společenství. [R]ozhodnutí [2002/460] se tak vztahuje na objektivně určené situace a má právní účinky ohledně kategorií osob nahlížených obecně a abstraktně (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. října 1982, *Aluisisse Italia v. Rada a Komise*, 307/81, Recueil, s. 3463, bod 9).

- 52 Je třeba připomenout, že fyzická nebo právnická osoba může tvrdit, že je osobně dotčena aktem s obecnou působností, pouze pokud je zasažena z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, nebo faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1963, *Plaumann v. Komise*, 25/62, Recueil, s. 197, 223, a rozsudek Soudu ze dne 27. dubna 1995, *CCE de Vittel a další v. Komise*, T-12/93, Recueil, s. II-1247, bod 36). KNK a jeho členové jsou přitom nuceni respektovat zákaz vydaný rozhodnutím [2002/460] ohledně PKK stejně jako všechny jiné osoby ve Společenství. Skutečnost, že KNK a jeho členové pro své politické názory mohou více než ostatní pocítovat účinky tohoto zákazu, není takové povahy, aby je individualizovala vzhledem ke všem ostatním osobám ve Společenství. Skutečnost, že akt s obecnou působností může mít konkrétní účinky lišící se podle jednotlivých právních subjektů, na které se vztahuje, není totiž takové povahy, aby je vymezovala vzhledem ke všem ostatním dotýčným osobám, pokud se uplatnění tohoto aktu uskutečňuje na základě objektivně určené situace (viz rozsudek Soudu ze dne 22. února 2000, *ACAV a další v. Rada*, T-138/98, Recueil, s. II-341, bod 66 a uvedená soudní rozhodnutí).

[...]

- 56 Jelikož se KNK nemůže odvolávat na skutečnost, že jeden z jeho členů je oprávněn podat žalobu na neplatnost proti rozhodnutí [2002/460], je třeba učinit závěr, že KNK není tímto rozhodnutím osobně dotčen.

57 V důsledku toho je žaloba v rozsahu, v němž je podána KNK proti rozhodnutí 2002/460, nepřipustná.“

Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

20 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 9. května 2005 Osman Ocalan, jménem PKK, a Serif Vanly, jménem KNK, podali kasační opravný prostředek proti napadenému usnesení. Navrhují, aby Soudní dvůr uvedené usnesení zrušil a prohlásil žalobu podanou Osmanem Ocalanem jménem PKK a Serifem Vanlym jménem KNK za přípustnou, jakož i to, aby Radě uložil náhradu nákladů řízení týkajícího se přípustnosti.

21 V příloze ke svému opravnému prostředku navrhovatelé předkládají prohlášení vyhotovené dne 9. května 2005 Markem Mullerem, jedním z advokátů, kteří je v tomto řízení zastupují, které zní takto:

„1. Já, níže podepsaný, Mark Muller tímto potvrzuji, že zastupuji Abdullaha Ocalana v řízení probíhajícím před Evropským soudem pro lidská práva.

2. Během tohoto řízení jsem pravidelně navštěvoval [Abdullaha] Ocalana ve věznici na ostrově Imrali v Turecku. Potvrzuji, že před podáním žaloby k Soudu prvního stupně mě [Abdullah] Ocalan pověřil zpochybněním proskripce PKK v Evropě. Mimoto jsem měl příležitost setkat se v Evropě s ostatními vysoce postavenými zástupci PKK a organizace, která je považována za jejího nástupce, KADEK. Byl jsem znovu pověřen pokračováním v tomto řízení.

3. Za účelem dodržení jednacího řádu Soudu jsem požádal o obdržení procesní plné moci ze strany Osmana Ocalana, který byl v rozhodné době vysoce postaveným zástupcem jak organizace dříve známé pod jménem PKK, tak KADEK.

 4. Kdyby byl Soud požádal o objasnění této otázky, byl bych neprodleně přijal opatření k získání všech důkazů nezbytných k potvrzení předchozích tvrzení. Neměl jsem za to, že tento krok byl nezbytný, jelikož Soud přijal procesní plnou moc, která byla předložena, a doručil žalobu žalované.“
- 22 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr odmítl kasační opravný prostředek obou navrhovatelů jako nepřipustný nebo, podpůrně, aby jej zamítl jako neopodstatněný, vrátil případně věc Soudu a uložil navrhovatelům náhradu nákladů řízení.
- 23 Komise a Spojené království, vedlejší účastníci v prvním stupni, nepředložily písemná vyjádření.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

Co se týče přípustnosti žaloby podané Osmanem Ocalanem jménem PKK

- 24 Osman Ocalan jednající jménem PKK (dále jen „první navrhovatel“) uplatňuje sedm důvodů na podporu kasačního opravného prostředku, který podává. Nejprve je třeba přezkoumat čtvrtý z těchto důvodů kasačního opravného prostředku.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

— Argumenty účastníků řízení

- 25 Svým čtvrtým důvodem kasačního opravného prostředku první návrhovač uplatňuje, že Soud zkreslil důkazy, které předložil, co se týče rozpuštění PKK. Pozorné čtení prohlášení Osmana Ocalana předloženého Soudu neumožňuje dospět k závěru, že PKK byla rozpuštěna ve všech ohledech, i pro účely zpochybnění její proskripce. Právě naopak Osman Ocalan v něm systematicky naznačuje zachování existence PKK a vytvoření ze strany PKK spojenecké organizace, KADEK. V důsledku toho Soud nesprávně vyložil důkazy týkající se rozpuštění PKK a její existence.
- 26 Rada tvrdí, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku je nepřijatelný, neboť jednak spočívá v opakování tvrzení uplatněných v prvním stupni, a jednak se týká skutkového zjištění Soudu, a sice že PKK nemohla platně určit Osmana Ocalana svým zástupcem pro účely řízení v prvním stupni.
- 27 Podpůrně Rada tvrdí, že tento důvod kasačního opravného prostředku je zjevně neopodstatněný.
- 28 Nejprve Soud v bodě 33 napadeného usnesení výslovně uvedl, že mu nepřísluší vyjádřit se k tomu, zda PKK skutečně existuje. Otázkou, na kterou Soud odpověděl negativně, byla pouze otázka, zda je Osman Ocalan způsobilý podat žalobu jménem PKK.

- 29 Navrhovatelé sami upřesnili, že PKK byla oficiálně rozpuštěna. Bod 16 prohlášení Osmana Ocalana připojeného k žalobě v prvním stupni jasně uvádí, že všechny činnosti vedené jménem PKK budou považovány za neoprávněné od 4. dubna 2002.
- 30 Dále tvrzení prvního navrhovatele jsou v řadě ohledů zmatečná. Například v bodě 25 opravného prostředku je upřesněno, že Osman Ocalan podává žalobu jménem organizace, která nadále existuje a která se až do té doby jmenovala PKK. Toto prohlášení předestírá, že žaloba je ve skutečnosti podána jménem jiné blíže neurčené organizace, která není již samotnou PKK. Návrh nicméně neuvádí, o jakou jinou organizaci by se mohlo jednat.
- 31 Konečně, Soud důkladně přezkoumal argumenty uplatněné navrhovateli. Rada se domnívá, že závěr, ke kterému došel Soud v bodech 37 až 41 napadeného usnesení, podle kterého PKK nemohla platně určit zástupce, je odůvodněn vzhledem k důkazům, kterými Soud disponoval, a tvrdí, že se první navrhovatel v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku nedovolává žádného nového argumentu, který by mohl tento závěr zpochybnit.

— Závěry Soudního dvora

- 32 Podle judikatury Soudního dvora je kasační opravný prostředek nepřijatelný, jestliže se omezuje, aniž by sám obsahoval argumentaci směřující specificky k identifikaci nesprávného právního posouzení, jímž je postíženo napadené rozhodnutí, na opakování nebo doslovné převzetí žalobních důvodů a argumentů, které byly již uplatněny před Soudem. Naproti tomu, jestliže navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití práva Společenství Soudem, právní otázky přezkoumané v prvním

stupni mohou být v řízení o opravném prostředku znovu projednány. Jestliže by totiž navrhovatel nemohl tímto způsobem založit svůj opravný prostředek na žalobních důvodech nebo argumentech již použitých před Soudem, uvedené řízení by bylo zčásti zbaveno svého smyslu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 22. června 2006, *Storck v. OHIM*, C-25/05 P, Sb. rozh. s. I-5719, jakož i uvedená judikatura).

33 Čtvrtý důvod opravného prostředku vychází z toho, že Soud měl mylně za to, že *Osman Ocalan* uplatnil nezpůsobilost PKK podat žalobu. Tento důvod opravného prostředku obsahuje podrobnou kritiku napadeného usnesení. Mimoto se týká zjištění Soudu v napadeném usnesení, takže nemohl být uplatněn v prvním stupni.

34 Za těchto podmínek je argument Rady směřující k nepřijetí čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, jelikož představuje opakování tvrzení uplatněných v prvním stupni, neopodstatněný, a musí být tudíž odmítnut.

35 Co se týče argumentu Rady, podle kterého je čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku nepřijatelný, neboť se týká skutkového zjištění Soudu, je namístě připomenout, že v souladu s judikaturou Soudního dvora jsou ve stadiu kasačního opravného prostředku přípustné důvody opravného prostředku vycházející ze zjištění skutkového stavu a z jeho posouzení v napadeném rozhodnutí, pokud navrhovatel tvrdí, že Soud učinil zjištění, jejichž věcná nesprávnost vyplývá z písemností ve spisu, nebo že zkreslil důkazy, které mu byly předloženy (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 24. října 2002, *Aéroports de Paris v. Komise*, C-82/01 P, Recueil, s. I-9297, bod 56). V projednávaném případě přitom tomu tak skutečně je.

36 V důsledku toho je tento důvod kasačního opravného prostředku přípustný.

37 Co se týče opodstatněnosti tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba přezkoumat, zda Soud zkreslil důkazy. Jak uvedla generální advokátka v bodě 42 svého stanoviska, o takové zkreslení se jedná, pokud, aniž by byly uplatněny nové důkazy, se posouzení existujících důkazů jeví zjevně nesprávné (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 6. dubna 2006, *General Motors v. Komise*, C-551/03 P, Sb. rozh. s. I-3173, bod 54).

38 Ve světle tohoto kritéria je namístě poukázat na to, že důkazy, které byly předloženy Soudu, týkající se existence PKK zahrnují prohlášení Osmana Ocalana připojené k žalobě v prvním stupni, procesní plnou moc, kterou Osman Ocalan dal advokátům za účelem zastupování prvního navrhovatele, postoj Rady a prohlášení Serifa Vanlyho, rovněž připojené k uvedené žalobě.

39 Co se zaprvé týče prohlášení Osmana Ocalana, tento v něm v bodě 1 uvádí, že „PKK byla a je nadále politickou organizací zásadní důležitosti pro kurdský lid“.

40 V bodě 11 (téhož) prohlášení Osman Ocalan tvrdí:

„V červenci 1999 PKK vyhlásila jednostranné příměří. Cílem bylo přistoupit k demokratickému a pokojnému řešení otázky práv Kurdů. PKK prohlásila, že všechny gerilové činnosti budou ukončeny až do vydání nového pokynu.“

41 Body 15 až 19 téhož prohlášení znějí takto:

- „15. [Osmý kongres PKK, který se konal mezi 4. a 10. dubnem 2002,] popsal PKK jako symbolický název hnutí ‚Apoist‘ [příčemž ‚Apo‘ je termín použitý k označení Abdullaha Ocalana] v období národního uvědomění a kurdského odporu. Tento kongres rovněž prohlásil, že PKK symbolizuje národního ducha, kurdské uvědomění a kurdskou identitu.
16. Tento kongres rozhodl, že za účelem sledování hlavních přeměn, kterými prošla PKK, budou všechny činnosti vykonávané pod jménem ‚PKK‘ ukončeny ke 4. dubnu 2002 a všechny činnosti vedené jménem PKK budou považovány za neoprávněné.
17. Tento kongres rozhodl o pokračování ve vývoji, ke kterému došlo plánovaně od příměří [v roce 1999] a po sedmém kongresu. [‚Mírový plán‘ začleňující postoj PKK, jak byl přijat na sedmém kongresu dne 10. ledna 2000, je připojen k tomuto prohlášení.]
18. Byla přijata nová ústava, která změnila strukturu a organizaci PKK, a stanovila strategii hnutí Apoist. Různé organizace, které budou vytvořeny v částech Kurdistánu a sousedních zemích, měla pojmout koordinační organizace. V důsledku toho bylo rozhodnuto založit [KADEK].
19. Byl zvolen nový řídicí výbor a Abdullah Ocalan byl zvolen předsedou KADEK.“

- 42 Zdá se, že spíše, než by vyjadřoval rozpuštění PKK, tento text prohlašuje, že PKK postupně upustila od násilných prostředků činnosti ve prospěch jiných prostředků činnosti. Osman Ocalan konkrétně uvádí, že PKK vyhlásila jednostranné příměří v červenci 1999, podílela se na „mírovém projektu“ od svého sedmého kongresu, který se konal dne 10. ledna 2000, a na svém osmém kongresu, který se konal ve dnech od 4. do 10. dubna 2002, rozhodla ukončit „všechny činnosti“ od 4. dubna 2002. Vykládány ve svém kontextu se tato slova „všechny činnosti“ mohou týkat pouze upuštění ze strany PKK od všech jejích násilných činností.
- 43 Krom toho z bodů 18 a 19 prohlášení Osmana Ocalana vyplývá, že struktura, jakož i organizace PKK byly pouze změněny a že PKK nadále pokračuje ve své existenci pod názvem KADEK, nadále pod předsednictvím Abdullaha Ocalana.
- 44 Stejně tak slova „je nadále“ použitá v bodě 1 uvedeného prohlášení nasvědčují tomu, že PKK nadále existuje.
- 45 V každém případě nikde ve svém prohlášení Osman Ocalan výslovně neuvádí, že se osmý kongres PKK usnesl na rozpuštění této strany.
- 46 Při výkladu tohoto prohlášení jako celku ho tudíž nelze oprávněně vykládat, jako by prohlašovalo úplné rozpuštění PKK.
- 47 Co se zadruhé týče procesní plné moci dané advokátům za účelem zastupování prvního navrhovatele, Osman Ocalan v ní upřesňuje, že jedná „jménem organizace dříve známé pod názvem PKK“ („on behalf of the organisation formerly known as the PKK“). Tato věta přitom nasvědčuje pouze změně názvu, a nikoliv rozpuštění PKK.

48 Co se zatřetí týče postojů Rady, jeví se, že od 2. dubna 2004 označují rozhodnutí, která následně nahradila rozhodnutí 2002/334 a 2002/460, PKK jako „Stranu pracujících Kurdistanu (PKK) (alias KADEK, alias KONGRA-GEL)“ [viz zejména rozhodnutí Rady 2004/306/ES ze dne 2. dubna 2004, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům [entitám] s cílem bojovat proti terorismu, a kterým se ruší rozhodnutí 2003/902/ES (Úř. věst. L 99, s. 28; Zvl. vyd. 18/03, s. 98)]. Z toho plyne, že se Rada domnívá, že PKK nadále existuje, avšak pod jinými názvy.

49 Co se konečně týče prohlášení Serifa Vanlyho, předsedy KNK, připojeného k žalobě v prvním stupni, i když je pravda, že v něm tento zmiňuje rozpuštění PKK, činí tak však v následujícím kontextu:

„Od založení KNK byla PKK členem této organizace. PKK byla vzorem při založení KNK a od té doby byla hlavní hnací silou KNK, přičemž její cíle byly společné s cíli KNK. PKK již není oficiálním členem KNK po svém rozpuštění v dubnu 2002. KADEK, organizace vzniklá z PKK, však žádá o členství v KNK. Čestným předsedou KNK zůstává Abdullah Ocalan.“

50 Tato pasáž přitom nenutí učinit závěr, že PKK ukončila svou existenci v dubnu 2002. Vykládán jako celek totiž tento text spíše nasvědčuje tomu, že si PKK po této době zachovala určitou existenci v reorganizované formě a pod jiným názvem. Prohlášení Serifa Vanlyho tudíž neodporuje ostatním důkazům, které byly přezkoumány.

51 Z toho plyne, že zjištění, že „podle svědectví [Osmana] Ocalana, které je přílohou žaloby, kongres PKK [...] vyhlá[sil] své [...] rozpuštění“, uvedené v bodě 35 napadeného usnesení, je nesprávné a v rozporu se zněním prohlášení Osmana Ocalana, na které toto zjištění odkazuje.

- 52 Stejně tak vyjádření v bodě 37 napadeného usnesení, že „[n]amísto toho, aby prokázali právní způsobilost [Osmana] Ocalana zastupovat PKK, žalobci naopak tvrdí, že PKK již neexistuje“, není v souladu s důkazy, jimiž Soud disponoval.
- 53 Skutková zjištění uvedená v bodech 35 a 37 napadeného usnesení jsou tudíž nesprávná a představují zkreslení důkazů, které měl Soud k dispozici. Z toho plyne, že čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku je opodstatněný.
- 54 Z toho plyne, že napadené usnesení musí být zrušeno v rozsahu, v němž prohlašuje žalobu prvního navrhovatele za nepřijatelnou, aniž by bylo třeba zkoumat ostatní důvody kasačního opravného prostředku jím dovolávané.

Co se týče přípustnosti žaloby podané Serifem Vanlym jménem KNK

- 55 Serif Vanly, jednající jménem KNK, (dále jen „druhý navrhovatel“) uplatňuje dva důvody kasačního opravného prostředku na podporu kasačního opravného prostředku, který podává (osmý a devátý důvod opravného prostředku).

K osmému důvodu kasačního opravného prostředku

— Argumenty účastníků řízení

- 56 Osmým důvodem kasačního opravného prostředku druhý navrhovatel připomíná, že v napadeném usnesení Soud rozhodl, že žaloba není přípustná, jelikož byla podána KNK, z důvodu, že KNK není rozhodnutím 2002/460 osobně dotčen ve smyslu

čl. 230 čtvrtého pododstavce ES. Druhý navrhovatel se domnívá, že toto kritérium je příliš restriktivní tam, kde se jedná o základní práva zaručená podle EÚLP. Tvrdí, že kritérium přípustnosti musí být v takovém kontextu použito širše, v souladu s kritérii přípustnosti stanovenými Evropským soudem pro lidská práva, aby nebyl uzavřen přístup účinnému opravnému prostředku.

57 Druhý navrhovatel se domnívá, že kdyby Soudní dvůr rozhodl o nepřijetí žaloby KNK v projednávané věci, zatímco za stejných okolností by Evropský soud pro lidská práva rozhodl o přípustnosti stížnosti podané k němu, byl by druhý navrhovatel zbaven přístupu k účinnému opravnému prostředku, na který má právo, a sice žalobě směřující k přezkoumání, zda nařízení č. 2580/2001 a rozhodnutí 2002/460 porušují jeho základní práva, jak jsou formulována EÚLP. Odmítnout takový přezkum, když existuje přijatelná a přípustná argumentace na základě EÚLP, by bylo porušením článku 13 této Úmluvy, jelikož opravné prostředky, na které má druhý navrhovatel právo, by mu byly prostě odepřeny.

58 Rada uvádí, že druhý navrhovatel se nesnaží prokázat, že Soud nesprávně použil ustanovení Smlouvy o ES, jak jsou vykládána judikaturou Společenství, když rozhodl, že KNK není osobně dotčen rozhodnutím 2002/460. Ve skutečnosti druhý navrhovatel vyzývá Soudní dvůr, aby ponechal bez povšimnutí ustanovení čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, jak jsou vykládána judikaturou Společenství, a namísto nich přijal ustanovení o aktivní legitimaci stanovená EÚLP.

59 Jelikož se tento důvod opravného prostředku týká závěru Soudu, že druhý navrhovatel není rozhodnutím 2002/460 osobně dotčen ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, má Rada za to, že se druhý navrhovatel v kasačním opravném prostředku nedovolává nových argumentů, a že v důsledku toho je tato část kasačního opravného prostředku nepřijetelná. Podpůrně Rada tvrdí, že je tato část kasačního opravného prostředku neopodstatněná, jelikož Soud správně použil ustálenou judikaturu.

- 60 Jelikož tento důvod kasačního opravného prostředku vychází z argumentu vyvozeného z EÚLP, Rada se domnívá, že tento argument je ve stadiu kasačního opravného prostředku nepřijatelný, neboť nebyl předmětem diskuzí mezi účastníky řízení v prvním stupni a Soud se k němu nevyjádřil. Podpůrně Rada tvrdí, že je tento argument neopodstatněný, neboť Evropská unie a Společenství přiznávají základním právům ochranu rovnocennou ochraně zajištěnou EÚLP.

— Závěry Soudního dvora

- 61 Co se týče přípustnosti tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba připomenout, že na základě článku 118 jednacího řádu Soudního dvora se čl. 42 odst. 2 téhož řádu, který v zásadě zakazuje předkládat v průběhu řízení nové důvody, použije na řízení před Soudním dvorem o kasačním opravném prostředku proti rozhodnutí Soudu. V rámci kasačního opravného prostředku je tak pravomoc Soudního dvora omezena na přezkum posouzení provedeného Soudem ohledně důvodů, které byly před ním projednány (viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, *IPK-München v. Komise*, C-199/01 P a C-200/01 P, Recueil, s. I-4627, bod 52).
- 62 V prvním stupni Rada ve své námitce nepřijatelnosti uplatnila důvod vycházející z toho, že druhý navrhovatel nesplňuje podmínky stanovené v čl. 230 čtvrtém pododstavci ES. Ve svých vyjádřeních k této námitce nepřijatelnosti druhý navrhovatel odpověděl, že toto ustanovení musí být vykládáno tak, že druhý navrhovatel tyto podmínky splňuje. V tomto kontextu druhý navrhovatel mimo jiné uplatnil, že účinný opravný prostředek je nezbytný v případě aktu orgánů Společenství, který porušuje základní práva a právo Společenství. Napadeným usnesením Soud prvního stupně odmítl teze druhého navrhovatele, aniž by se však vyslovil k okolnosti, že žaloba, která mu byla předložena, směřovala k obraně základních práv druhého navrhovatele.

- 63 Je nutno konstatovat, že výklad čl. 230 čtvrtého pododstavce ES a jeho použití na situaci druhého navrhovatele byly před Soudem v řízení v prvním stupni projednány. Tento důvod kasačního opravného prostředku směřuje k zevrubnému zpochybnění výkladu a použití tohoto ustanovení Soudem ve vztahu k druhému navrhovateli. Z toho plyne, že tento důvod kasačního opravného prostředku není novým důvodem, jehož předložení je ve stadiu kasačního opravného prostředku zakázáno čl. 42 odst. 2 a článkem 118 jednacího řádu Soudního dvora.
- 64 V rámci důvodu kasačního opravného prostředku, který je přípustný, v zásadě navrhovateli přísluší uplatnit argumenty na podporu tohoto důvodu, jak tento navrhovatel zamýšlí, ať již tak, že se opře o argumenty již použité před Soudem, nebo uplatní nové argumenty, zejména ve vztahu k postojům Soudu. Bylo-li by tomu jinak, řízení o kasačním opravném prostředku by bylo zčásti zbaveno svého smyslu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Storck v. OHIM*, bod 48 a výše uvedená judikatura).
- 65 Z toho plyne, že druhý navrhovatel není povinen podložit tento důvod kasačního opravného prostředku výlučně novými argumenty týkajícími se výkladu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES judikaturou Společenství. Argument Rady je v tomto smyslu neopodstatněný, a musí být odmítnut.
- 66 Co se týče přípustnosti argumentů vycházejících z EÚLP, z ustanovení článku 58 statutu Soudního dvora ve vzájemném spojení s čl. 113 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že v rámci kasačního opravného prostředku se navrhovatel může dovolávat jakéhokoliv relevantního argumentu s jedinou výhradou, že kasační opravný prostředek nemění předmět sporu před Soudem. V rozporu s tím, co tvrdí Rada, neexistuje žádná povinnost, aby byl každý argument dovolávaný v rámci kasačního opravného prostředku předem předmětem projednání v prvním stupni. Omezení v tomto smyslu nelze přijmout, neboť by jeho účinkem bylo zbavit řízení o kasačním opravném prostředku značné části jeho smyslu.

- 67 Jelikož je zřejmé, že tento důvod kasačního opravného prostředku nemění předmět sporu před Soudem, je argument Rady týkající se nepřipustnosti tohoto důvodu kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž odkazuje na EÚLP, neopodstatněný, a musí být odmítnut.
- 68 Z toho plyne, že tento důvod kasačního opravného prostředku je přípustný v plném rozsahu.
- 69 Co se týče opodstatněnosti tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, druhý navrhovatel uplatňuje, že je rozhodnutími 2002/334 a 2002/460 dotčen, zejména jelikož KNK představuje reprezentativní platformu pro PKK a pro všechny ostatní organizace, které jsou považovány za jejího nástupce.
- 70 Je ustálenou judikaturou, že takový vztah nestačí k prokázání, že entita je osobně dotčena ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES. Sdružení, které zastupuje kategorii fyzických nebo právnických osob, totiž nelze považovat ve smyslu uvedeného ustanovení za osobně dotčené aktem, kterým jsou dotčeny obecné zájmy této kategorie (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes a další v. Rada, s. 960, a usnesení ze dne 5. listopadu 1986, UFADE v. Rada a Komise, 117/86, Recueil, s. 3255, bod 12).
- 71 Krom toho druhý navrhovatel uplatňuje, že KNK hrozí, že jeho vlastní majetek bude na základě rozhodnutí 2002/334 a 2002/460 zmrazen v případě spolupráce s PKK.

- 72 Podle ustálené judikatury fyzická nebo právnická osoba může tvrdit, že je osobně dotčena aktem s obecnou působností pouze tehdy, pokud je zasažena z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, nebo faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám (viz v tomto smyslu rozsudky Plaumann v. Komise, výše uvedený, s. 223, a ze dne 25. července 2002, Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, bod 36).
- 73 Jestliže přitom KNK hrozí, že bude jeho majetek zmrazen, je tomu tak na základě objektivně vymezeného zákazu, který postihuje stejným způsobem všechny subjekty práva Společenství. Za těchto okolností nemůže KNK tvrdit, že je rozhodnutími 2002/334 a 2002/460 osobně dotčen ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES.
- 74 Soud, dospívaje k závěru, zejména v bodech 45, 46, 51 a 52 napadeného usnesení, že KNK není osobně dotčen ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, správně použil toto ustanovení tak, jak je vykládáno judikaturou.
- 75 Druhý navrhovatel nicméně namítá, že takto vykládaný čl. 230 čtvrtý pododstavec ES klade natolik omezující podmínku přípustnosti, že je v rozporu s EÚLP.
- 76 Základní práva jsou nedílnou součástí obecných právních zásad, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje. Soudní dvůr za tímto účelem vychází z ústavních tradic společných členským státům, jakož i z poznatků, které skýtají mezinárodně právní instrumenty týkající se ochrany lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily. EÚLP přísluší v této souvislosti zvláštní význam (viz zejména rozsudky ze dne 12. června 2003, Schmidberger, C-112/00, Recueil, s. I-5659, bod 71, a ze dne 27. června 2006, Evropský parlament v. Rada, C-540/03, Sb. rozh. s. I-5769, bod 35).

77 Krom toho čl. 6 odst. 2 EU stanoví:

„Unie ctí základní práva zaručená [EÚLP] a ta, jež vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, jako obecné zásady práva Společenství.“

78 Tento argument je třeba přezkoumat v tomto rámci.

79 Podle článku 34 EÚLP může každá fyzická osoba, každá nevládní organizace nebo každá skupina osob považující se za poškozenou v důsledku porušení práv přiznaných EÚLP jednou z Vysokých smluvních stran podat k Evropskému soudu pro lidská práva stížnost.

80 Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva článek 34 EÚLP zpravidla vyžaduje, že aby stěžovatel mohl být kvalifikován jako poškozený ve smyslu tohoto článku, musí se považovat za poškozeného v důsledku porušení EÚLP, ke kterému již došlo (viz ESLP, rozsudek *Klass a další v. Německo* ze dne 6. září 1978, řada A č. 28, § 33). Pouze za zcela výjimečných okolností však může riziko budoucího porušení přiznat stěžovateli postavení poškozeného v důsledku porušení EÚLP (viz Evropská komise pro lidská práva, rozhodnutí *Noël Narvii Taura a další v. Francie* ze dne 4. prosince 1995, žaloba č. 28204/95, *Rozhodnutí a posudky (RP)* 83-A, s. 112, 130). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva však vyplývá, že osoby, které o sobě tvrdí, že jsou spojeny s entitou uvedenou na seznamu připojeném ke společnému postoji 2001/931, avšak které tam samy uvedeny nejsou, nemají postavení poškozeného v důsledku porušení EÚLP ve smyslu článku 34 této Úmluvy, a že jsou v důsledku toho jejich stížnosti nepřijatelné (viz ESLP, rozhodnutí *Segi a další a Gestoras Pro-Amnistia a další v. 15 států Evropské unie* ze dne 23. května 2002, žaloby č. 6422/02 a 9916/02, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2002-V*).

81 Situace KNK je přitom srovnatelná se situací osob spojených s výše uvedenými entitami Segi a Gestoras Pro-Amnistia. KNK totiž není uvedena na sporném seznamu, a nepodléhá tudíž omezujícím opatřením stanoveným nařízením č. 2580/2001.

82 Za těchto podmínek se zdá, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva za současného stavu nasvědčuje tomu, že KNK nemůže prokázat, že má postavení poškozeného ve smyslu článku 34 EÚLP, a v důsledku toho by jeho žaloba k tomuto soudu nebyla přípustná.

83 V důsledku toho není za okolností projednávané věci prokázán žádný rozpor mezi EÚLP a čl. 230 čtvrtým pododstavcem ES.

84 Tento důvod kasačního opravného prostředku musí být tudíž zamítnut jako neopodstatněný.

K devátému důvodu kasačního opravného prostředku

— Argumenty účastníků řízení

85 Druhý navrhovatel uplatňuje, že bod 49 napadeného usnesení je postižen vadou, jelikož se zakládá na předpokladu, že PKK přestala existovat, a předjímá tak meritorní otázku za účelem odmítnutí argumentu týkajícího se přípustnosti žaloby.

86 Rada uvádí, že se Soud nevyslovil k tomu, zda PKK existuje. Za účelem určení, zda se KNK mohl dovolávat skutečnosti, že jeden nebo více jeho členů mohlo podat žalobu na neplatnost proti napadenému rozhodnutí, bylo pouze konstatováno, že druhý navrhovatel tím, že tvrdil, že PKK již neexistuje, přinejmenším uznal, že PKK již není členem KNK.

— Závěry Soudního dvora

87 Z bodů [69] až [82] tohoto rozsudku plyne, že KNK není ani osobně dotčen rozhodnutími 2002/334 a 2002/460 ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES, ani jimi není poškozen ve smyslu článku 34 EÚLP, a to nezávisle na okolnosti, že PKK skutečně existuje. Za těchto podmínek skutečnost, že Soud nesprávně prohlásil neexistenci PKK, nemůže mít v žádném případě za následek zrušení napadeného usnesení ve vztahu k druhému navrhovateli.

88 Tento důvod kasačního opravného prostředku je tudíž irelevantní.

89 Z toho plyne, že kasační opravný prostředek druhého navrhovatele je neopodstatněný, a musí být zamítnut.

90 Vzhledem k tomu, že druhý navrhovatel byl ve všech svých důvodech kasačního opravného prostředku neúspěšný, je třeba mu na základě čl. 69 odst. 2 a článku 122 jednacího řádu Soudního dvora uložit náhradu nákladů řízení o kasačním opravném prostředku, který podal.

K žalobě před Soudem

- 91 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem druhou větou statutu Soudního dvora, pokud Soudní dvůr zruší rozhodnutí Soudu, Soudní dvůr může sám vydat konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje. V případě sporu mezi prvním navrhovatelem a Radou, co se týče přípustnosti žaloby, tomu tak je.
- 92 Rada se dovolává dvou důvodů na podporu svého návrhu na prohlášení žaloby prvního navrhovatele za nepřijatelnou. Jednak v rozsahu, v němž směřuje k rozhodnutí 2002/334, byla tato žaloba podána po uplynutí lhůty. Krom toho PKK neměla procesní způsobilost, neboť již neexistovala.

K prvnímu důvodu nepřijatelnosti

Argumenty účastníků řízení

- 93 Podle Rady byl posledním dnem pro podání žaloby proti rozhodnutí 2002/334 den 29. července 2002. Originál návrhu byl kanceláří Soudu doručen dne 31. července 2002. V důsledku toho byla žaloba v rozsahu, v němž se týká tohoto rozhodnutí, podána po uplynutí lhůty.
- 94 Komise, vedlejší účastník v prvním stupni, podpořila tuto úvahu Rady a dodala, že nepřijatelnost žaloby podané proti rozhodnutí 2002/334 má za následek nepřijatelnost žaloby proti rozhodnutí 2002/460, jelikož toto posledně uvedené rozhodnutí jen potvrzuje rozhodnutí prvně uvedené.

- 95 První navrhovatel odpovídá, že jeho zástupci jsou přesvědčeni, že podali kanceláři Soudu originál návrhu, spolu s pěti stejnopisy, dne 24. července 2002, i když podali náhradní originál dne 31. července 2002. Za těchto podmínek a jelikož se jedná o základní práva, by zabránění prvnímu navrhovateli v tom, aby se domáhal zrušení rozhodnutí 2002/334, ukazovalo na nepřiměřený formalismus.
- 96 V každém případě rozhodnutí 2002/460 představuje podle prvního navrhovatele samostatné rozhodnutí, které bylo zpochybněno ve lhůtě.

Závěry Soudního dvora

- 97 Rozhodnutí 2002/334 bylo přijato dne 2. května 2002 a zveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství* dne 3. května 2002. Mimo lhůty dvou měsíců k podání žaloby na neplatnost stanovené v čl. 230 pátém pododstavci ES je třeba vzít v úvahu na základě čl. 102 odst. 1 jednacího řádu Soudu lhůtu čtrnácti dnů ode dne zveřejnění napadeného aktu, a na základě čl. 102 odst. 2 téhož řádu jednotnou lhůtu z důvodu vzdálenosti deseti dnů. Posledním dnem lhůty stanovené v souladu s těmito pravidly byl 27. červenec 2002. Jelikož tímto dnem byla sobota, konec lhůty byl na základě čl. 101 odst. 2 prvního pododstavce uvedeného řádu posunut na konec pondělí 29. července 2002.
- 98 Článek 43 odst. 1 jednacího řádu Soudu vyžaduje, aby byl předložen originál každého podání.

- 99 Ze spisu Soudu vyplývá, že kanceláři Soudu byly předloženy dne 24. července 2002 pouze stejnopisy bez originálu. Ačkoliv první navrhovatel tvrdí, že jeho zástupci předložili originál návrhu spolu se stejnopisy předloženými k tomuto dni, nepodává o tom žádný důkaz. Navíc text originálu došlý dne 31. července 2002 vykazuje odlišnosti od stejnopisů předložených dne 24. července 2002. Je tudíž namístě konstatovat, že originál návrhu byl předložen kanceláři Soudu až dne 31. července 2002, jak potvrzuje orazítkování soudní kanceláří.
- 100 Jelikož originál návrhu nebyl předložen kanceláři Soudu ve stanovené lhůtě, je žaloba prvního navrhovatele v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí 2002/334, nepřípustná.
- 101 Tento závěr není dotčen okolností tvrzenou prvním navrhovatelem, že se jedná o základní práva. Pravidla týkající se lhůt pro podání žaloby jsou totiž kogentní a musejí být používána soudem takovým způsobem, aby byla zajištěna právní jistota, jakož i rovnost procesních subjektů před zákonem.
- 102 Naproti tomu je nesporné, že první navrhovatel zpochybnil rozhodnutí 2002/460 ve stanovené lhůtě.
- 103 Jak Soud správně v bodě 44 napadeného usnesení stanovil, toto rozhodnutí je novým rozhodnutím ve vztahu k rozhodnutí 2002/334. Podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931 je totiž každé rozhodnutí revidující sporný seznam výsledkem prověření situace uvedených osob, skupin a entit, provedeného Radou.

- 104 Z toho plyne, že rozhodnutí 2002/460 není pouhým potvrzením rozhodnutí 2002/334 a že nepřípustnost žaloby v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí 2002/334, nebrání prvnímu navrhovateli napadnout rozhodnutí 2002/460.

K druhému důvodu nepřípustnosti

Argumenty účastníků řízení

- 105 Rada uplatňuje, že PKK nemá způsobilost k podání žaloby na neplatnost, neboť podle prohlášení samotného prvního navrhovatele byla PKK rozpuštěna. Její neexistenci dokládá skutečnost, že nemá hlavičkový papír. Procesní plná moc daná advokátům za účelem zastupování Osmana Ocalana je totiž vyhotovena na listu papíru bez hlavičky nesoucím jeho podpis.
- 106 První navrhovatel jednak tvrdí, že neprohlásil, že PKK byla rozpuštěna, a jednak, že si PKK zachovává přinejmenším zbytkovou způsobilost, která je dostatečná ke zpochybnění jejího zápisu na sporný seznam.

Závěry Soudního dvora

- 107 Jak bylo konstatováno v bodech 38 až 52 tohoto rozsudku, důkazy, které jsou k dispozici, nasvědčují tomu, že PKK nebyla na svém kongresu, který se konal od 4. do 10. dubna 2002, rozpuštěna. Při přezkumu těchto důkazů se totiž jeví, že PKK po tomto kongresu nadále existovala pravděpodobně v reorganizované formě a pod jinými názvy.

- 108 Ačkoliv oblast činností PKK nemůže být po 4. dubnu 2002 ve světle uvedených skutečností vymezena s dokonalou přesností, je v každém případě jisté, že si PKK zachovává existenci dostačující ke zpochybnění svého zahrnutí na sporný seznam.
- 109 Evropské společenství je totiž společenstvím práva, v rámci něhož jeho orgány podléhají přezkumu, zda jsou jejich akty v souladu se Smlouvou o ES a obecnými právními zásadami, jejichž součástí jsou základní práva. Jednotlivci tedy musejí mít nárok na účinnou soudní ochranu práv, která jim přiznává právní řád Společenství, přičemž právo na takovou ochranu je součástí obecných právních zásad vyplývajících ze společných ústavních tradic členských států. Toto právo bylo stanoveno také články 6 a 13 EÚLP (viz výše uvedený rozsudek Unión de Pequeños Agricultores v. Rada, body 38 a 39).
- 110 Účinnost této soudní ochrany je o to důležitější, že omezující opatření stanovená nařízením č. 2580/2001 mají závažné důsledky. Nejenže je jimi zabráněno veškerým finančním operacím a veškerým finančním službám, pokud jde o osoby, skupiny nebo entity, kterých se toto nařízení týká, ale jejich pověst a politická činnost je poškozena skutečností, že jsou označeny za teroristy.
- 111 Podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 ve vzájemném spojení s čl. 1 odst. 4 až 6 společného postoje 2001/931 může být osoba, skupina nebo entita zahrnuta na sporný seznam pouze tehdy, existují-li určité důkazy a s výhradou přesné identifikace uvedených osob, skupin nebo entit. Mimoto je upřesněno, že jméno osoby, skupiny nebo entity může být na uvedeném seznamu ponecháno pouze na základě pravidelného prověření její situace Radou. Musí být umožněno, aby všechny tyto skutečnosti byly přezkoumány soudem.

- 112 Z toho plyne, že jestliže měl rozhodnutím 2002/460 zákonodárce Společenství za to, že PKK má nadále existenci dostatečnou k tomu, aby byla předmětem omezujících opatření stanovených nařízením č. 2580/2001, koherence a spravedlnost si vynucují uznat, že tato entita i nadále požívá existence dostatečné ke zpochybnění tohoto opatření. Jakýkoliv jiný závěr by měl za následek, že by určitá organizace mohla být zahrnuta na sporný seznam, aniž by mohla podat žalobu proti tomuto zahrnutí.
- 113 Aby mohlo být připuštěno podání žaloby jménem takové organizace, je nezbytné prokázat, že dotyčná organizace měla skutečný záměr podat žalobu a že advokáti, kteří tvrdí, že ji zastupují, byli skutečně k tomuto účelu zplnomocněni.
- 114 Ustanovení statutu Soudního dvora, zejména jeho článek 21, ustanovení jednacího řádu Soudního dvora, zejména jeho článek 38, a ustanovení jednacího řádu Soudu, zejména jeho článek 44, nebyla pojata za účelem podání žaloby organizacemi, které nemají právní subjektivitu, jako je PKK. Za této výjimečné situace musejí být procesní pravidla, kterými se řídí přípustnost žaloby na neplatnost, používána tak, aby se v nezbytném rozsahu přizpůsobila okolnostem projednávaného případu. Jak to Soud správně uvedl v bodě 28 napadeného usnesení, jedná se o zamezení nadměrně formálního přístupu, který by zcela znemožnil podat žalobu na neplatnost, ačkoliv dotčená entita byla předmětem omezujících opatření Společenství.
- 115 Z toho plyne, že Osman Ocalan je oprávněn jakýmkoliv důkazním prostředkem prokázat, že platně jedná jménem PKK, za jejíhož zástupce se považuje.
- 116 Co se týče platnosti zastoupení PKK Osmanem Ocalanem, pochybnost vyplývá ze skutečnosti, že v procesní plné moci, kterou dal advokátům, vystupuje jako bývalý člen PKK bez jakéhokoliv jiného oprávnění k zastupování PKK.

- 117 V rámci kasačního opravného prostředku však první navrhovatel předložil Soudnímu dvoru prohlášení Marka Mullera, advokáta, který se snaží uvedenou procesní plnou moc legitimizovat. Jak je potvrzeno rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ze dne 12. května 2005, Abdullah Ocalan v. Turecko (žaloba č. 46221/99, nezveřejněná), Mark Muller zastupuje před uvedeným soudem Abdullaha Ocalana, který byl představitelem PKK a který je ve vězení v Turecku od roku 1999. Mark Muller prohlašuje, že během návštěvy Abdullaha Ocalana ve věznici ho A. Ocalan pověřil zpochybněním proskripce PKK v Evropě. Mark Muller mimoto prohlašuje, že několik dalších vysoce postavených zástupců PKK a jejího nástupce KADEK ho pověřilo pokračováním v řízení zahájeném žalobou podanou k Soudu.
- 118 Krom toho Mark Muller prohlašuje, že když Osman Ocalan podepisoval procesní plnou moc danou advokátům k podání této žaloby, byl vysoce postaveným zástupcem jak PKK, tak KADEK.
- 119 Tato prohlášení učiněná členem advokátní komory jednoho z členských států, který podléhá kodexu profesní etiky, postačují za zvláštních okolností projednávaného případu k prokázání, že Osman Ocalan je oprávněn k zastupování PKK, a zejména ke zplnomocnění advokátů k jednání jménem PKK.
- 120 Toto zjištění není vyvráceno argumentem Rady týkajícím se neexistence hlavičkového papíru.
- 121 V případě právnické osoby soukromého práva je sice běžné, že procesní plná moc daná jejím advokátům je předkládána na hlavičkovém papíře, třebaže toto není vyžadováno ustanoveními týkajícími se řízení před Soudním dvorem nebo Soudem. V případě organizace, která není založena podle právních pravidel obvykle používaných na právnické osoby, má tato okolnost nicméně malou průkazní hodnotu.

- 123 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že Osman Ocalan je oprávněn k zastupování PKK a ke zplnomocnění advokátů za tímto účelem.
- 124 Z toho plyne, že žaloba prvního navrhovatele je přípustná v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí 2002/460. Věc tudíž musí být vrácena Soudu za účelem rozhodnutí ve věci samé.
- 124 Vzhledem k tomu, že je věc za účelem pokračování v řízení vrácena Soudu v rozsahu, v němž se týká prvního navrhovatele, je třeba, aby o nákladech řízení ve vztahu k němu bylo rozhodnuto později.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) **Usnesení Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 15. února 2005, PKK a KNK v. Rada (T-229/02) se zrušuje v rozsahu, v němž odmítá žalobu Osmana Ocalana jménem Kurdistan Workers' Party (PKK).**
- 2) **Ve zbývajících částech se kasační opravný prostředek zamítá.**
- 3) **Serifu Vanlyovi, jménem Kurdistan National Congress (KNK), se ukládá náhrada nákladů řízení o kasačním opravném prostředku jím podaném.**

- 4) **Žaloba Osmana Ocalana jménem PKK se odmítá jako nepřijatelná v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí Rady 2002/334/ES ze dne 2. května 2002, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a entitám s cílem bojovat proti terorismu a kterým se ruší rozhodnutí 2001/927/ES.**

- 5) **Žaloba Osmana Ocalana jménem PKK je přípustná v rozsahu, v němž směřuje proti rozhodnutí Rady 2002/460/ES ze dne 17. června 2002, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a entitám s cílem bojovat proti terorismu a kterým se ruší rozhodnutí 2002/334/ES. Věc se vrací Soudu prvního stupně Evropských společenství k rozhodnutí ve věci samé.**

- 6) **O nákladech řízení Osmana Ocalana jménem PKK bude rozhodnuto později.**

Podpisy.